

beide, ville de ofte staae langt over de Øvrige af den samme Klasse, hvortil de høre, og som søge Arbeide. Det er derfor ganske naturligt, at dette System virker fortrinligt i Irland, forbi de, som komme frie, ikke let ville komme i Forlegenhed for Arbeide. Her vilde Forholdene i denne Henseende være noget anderledes. Jeg skal ikke drøle ved de Vanffeligheder, der muligviis vilde være forbundne med saaledes at faae Fangerne anvendte hos Private, men det er ganske vist, at den, som kommer ud af Fængslet, ikke som Arbeider, efter al menneskelig Beregning, vil være dygtigere og bedre anseet end andre Arbeidere i Almindelighed, og hans Medarbeidere vilde efter den medfødt og sædvanlige Utilbøielighed til at samarbeide med tidligere Fanger, ofte krympe sig ved at betragte ham som en af deres. Dette er i mine Tanker, efter vore Forhold, Hovedvanffeligheden. Skjøndt jeg derfor maatte ansee det for langt heldigere, om man nøiere sig undersøgt og prøvet det System, der er det herskende i Irland, og navnlig undersøgt, hvad der maa tilskrives de tilfældige irske Forhold, og hvad der maa tilskrives det, der vil gjælde overalt, saa troer jeg, at man allerede maatte paastjønne, dersom Ministeriet vilde tage Sagen i sin Haand og søge at lempe navnlig det nuværende Cellesystem efter de Erfaringer, der allerede maae antages at være tilstede. Det vil da være et Spørgsmaal, om det ikke bliver nødvendigt at forandre den nuværende Lovgivning; thi Spørgsmaalet staaer i Forbindelse med Vettelse i Straffen for Forbedringshuusfangerne, og det er aabenbart, at dersom man væsentligt modificerede Systemet, saa maatte det Spørgsmaal igjen tages under Overveielse, om overhovedet Straffen skulde forfertes eller i alt Fald lempes efter den Maalestof, som den nuværende Lovgivning har bestemt. Idet jeg saaledes har besvaret det Spørgsmaal, der blev stillet, saa kommer jeg ganske naturligt til det Spørgsmaal, der har været fremdraget ved Forhandlingerne idag. Det Allervanffeliggste for Fængselsbestyrelsen at magte er netop Behandlingen af de unge Fanger. Jeg troer, at enhver Fængselsinspecteur er paa det Reue med, at der ikke er stillet ham nogen vanffeliger Opgave end den, at kunne behandle den unge Forbryder paa den rette

Maade og virke hen til, at han, naar han træder ud i Livet, virkelig er bleven forbedret og ikke forværret ved at have været i Fængslet. Dette har vor saa overordenlig humane Straffelov af 10de Februar 1866 ogsaa tilfulde erkjendt. Den har i sine §§ 35—36 Bestemmelser med Hensyn til Børn under 10 Aar, at de slet ikke skulle straffes, men at det Offentlige kan tage Sikkerhedsforanstaltninger imod dem. Ligeledes er det med Hensyn til Børn mellem 10 og 15 Aar bestemt, at al Straf kan bortfalde, selv naar det er større Forseelser, idet der da kan tages Bestemmelse om lignende Sikkerhedsmidler med Hensyn til disse unge Forbrydere. Derfor troer jeg, at den hele Maade, hvorpaa Modstanderne af det Forslag, der gaaer ud paa Understøttelse til Flakkebjerg, have taget denne Sag, viser, at de gaar ud fra en mindre rigtig Opfattelse af den egentlige Tanke med dette Forslag. Der er jo en stor Deel Børn, der udsættes, og med Hensyn til dem er det klart, at jo mere indtrængende man opfordrer Communerne overalt i Landet til at udsætte dem, uden at see for meget paa Skillingen, hos de bedste og dygtigste Pleieførelde, desto bedre er det, og jeg haaber, at ethvert Medlem her, naar han kommer til at virke i denne Retning rundt om i Landet, vil udøve sin fulde Indflydelse, for at man kan gennemføre bedre og mere humane Principer end dem, som hidtil have været gjort gjældende med Hensyn til fattige Børns Udsættelse. Der er imidlertid en ganske anden Klasse Børn, som man maa tage Hensyn til, og det er dem, som tildeels komme ind under Bestemmelserne i Straffelovens §§ 35 og 36, og med Hensyn til dem vil jeg sige, at jeg ikke veed, hvorledes man skal kunne anvende et, i Sammenligning med hvad vi ellers anvende til Straffeanstalter, ikke særdeles betydeligt Beløb paa en bedre Maade end ved at støtte et Institut, der allerede bestaaer og har virket med Held, og som har en Forstander, der fra alle Sider — jeg har ikke hørt Noget modsigende det — er erkjendt for en overordenlig dygtig og nidkjær Mand, der allerede har virket saaledes, at, hvor kritisk man end seer paa de Resultater, der ere vundne, maa man dog indrømme, at det er meget betydelige Resultater, der ere fremkomne af Virksomheden fra hans Side. Hvor-